



В.Ф. КРАВЧУК, лікар ветеринарної медицини, член Національної спілки журналістів України
Смт Путила Чернівецької області

ЧУЛИ НОВИНУ?

– Івана Чуприка власний бик загнав на яблуню, де він просидів цілу ніч.

– Як це трапилось? Розкажіть, куме, все по порядку.

– По порядку, то й по порядку. Присягаюсь, якби сам не бачив це на власні очі, нікому б не повірив...

Сусід Іван, дай йому Боже здоров'я, добрий газда, живе в Сторонецькому потоці. Має власний дім, гарний двір, садок. Разом з жінкою Аницею виховали сина, дочку. Діти дорослі, здобули освіту, одружені, живуть окремо від батьків.

Тримає Іван Михайлович у своєму господарстві коня, дві корови, бика, двоє телят, свині, кури, собаку і без ліку котів. Спільно з дружиною обробляють город, мають власний сінокіс і толоку – випас для худоби.

Як-то кажуть, живи і тишся життю і здоров'ю. Однак треба ж трапитися такій напасті – газда любить заглянути в чарчину. І тоді прощавай розум... Як кажуть, всі кози в золоті. П'яничка починає встановлювати власні порядки – і те не так, і те не на місці. Дружина, щоправда, встигає залишити хату й ночує в сусідів за два пагорби від дому.

У хаті газда вже встиг навести свій «порядок», все пішло перевертом і валяється на підлозі.

Собака на прив'язі, не може, бідолаха, втекти з двору, ото ж ховається в буді й не потикається звідти. Сусідка якось по-тайки зажене до хліва й видоїть корів. Кури самі сядуть на сідало, свині, хоч і не годовані, але дочекаються ранку.

Лишився на прикметі тільки півторарічний бик Борька, який

тепер ходить у дворі. В осінні дні він разом з коровами випасався на отаві власного сінокошу, поїдав кормові рештки з городу.

Його газда виплекав змалечку. Варто було гукнути, й Борька прибігав, знаючи, що його пригостять шматочком хліба або кулеші з дрібкою солі. Вже дорослим бик слухався всіх – як малого, так і дорослого. Це тішило Івана.

Проте цієї днини, як на біду, Борька зустрів свого господаря якось не так. Нюхом зачув горілчаний дух, фиркнув, витріщив очі, виставив роги наперед і не на жарт наблизився до хазяїна.

Хоч п'яний, та Іван зметикував, що на цей раз жарти з биком погані. Він устиг добігти до яблуні й вилізти на безпечну гілку. Бик зупинився, як укопаний, уперся рогами в стовбур дерева, заревів і почав переднім копитом рити землю.

Десь по півночі газда прохмелився, добре змерз і спробував уже з добрими словами й ласкою

до бика злізти з дерева. Проте бик



стояв на своєму і тримав оборону цілу довгу осінню ніч. Тільки ранком, коли попри двір верхівські діти йшли до школи, Іван благально попросив їх, щоб за потоком через кладку переказали кумові Михайлу, аби він бігцем прийшов визволити його від бика.

Я йому кажу: «Іване, чи не могли ви потелефонувати мені на мобілку?» – «Міг би, – відповідає, – та де ти її, в дідька, на дереві візьмеш, залишив десь у хаті!»

Нелегко було кумові відігнати бика й зачинити за ним двері хліва. Тільки після цього Іван відчув себе в безпеці й наважився злізти з яблуні.

До третьої днини Борьку зі статусом «небезпечний» встигли продати заготовникові. Іван Чуприк зі страхом усім розказує про свою пригоду. Це для нього був повчальний урок, який міг коштувати йому життя, але з чаркою він таки не розлучається.

Тепер про новину знає все селом, але не кожний хоче впізнати себе, бо п'яній людині бики не прощають. ☹

